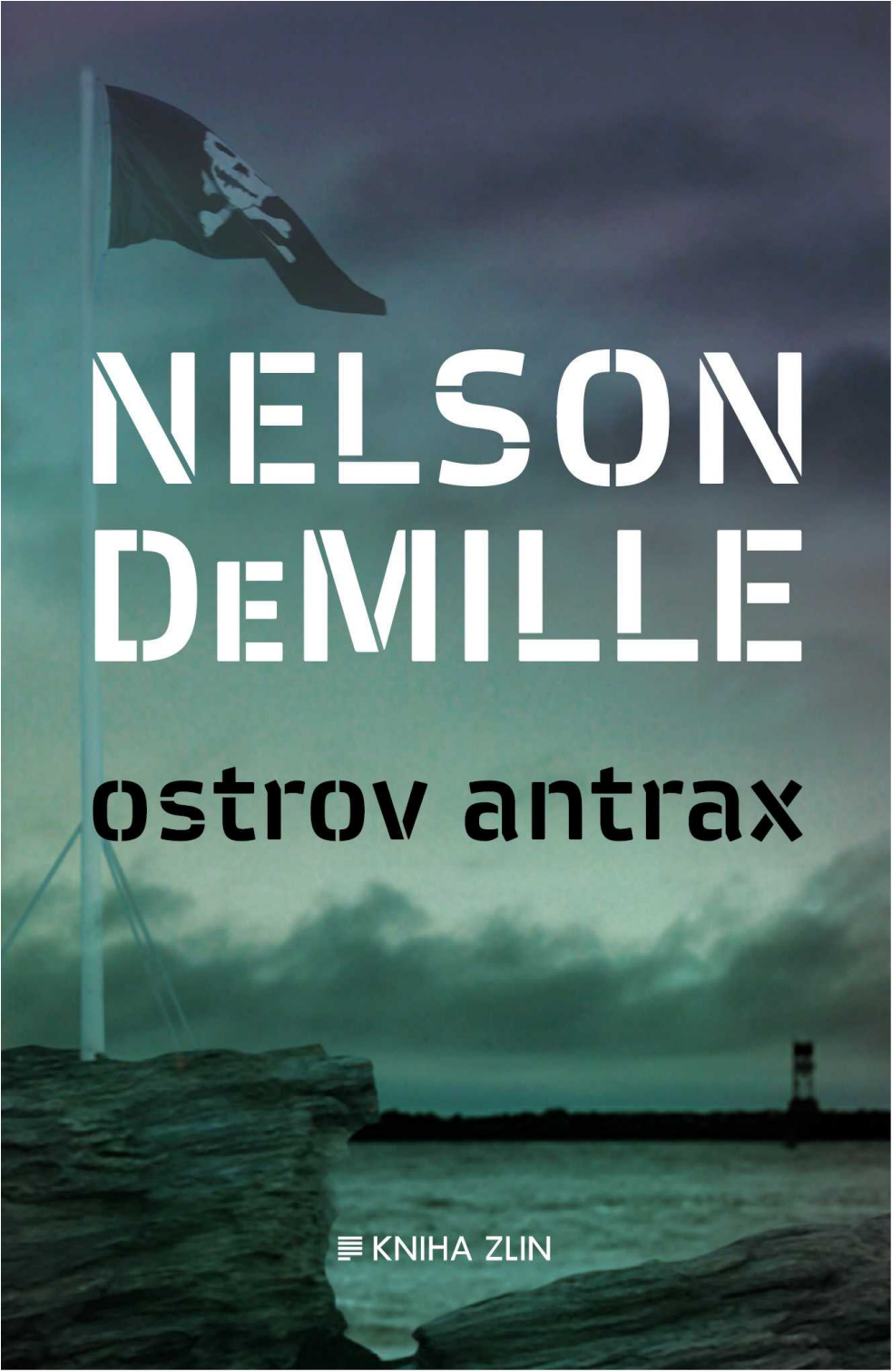

NELSON DEMILLE

ostrov antrax

FLEET

Nelson deMille

Ostrov Antrax

NELSON DEMILLE

ostrov antrax

≡ KNIHA ZLIN

Tato kniha je pouhou fikcí. Jména, postavy, místa i události jsou buďto výtvořem autorovy fantazie, nebo byly použity nahodile a jakákoliv podobnost se skutečnou osobou, ať žijící, nebo zesnulou, s událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Copyright © 1997 by Nelson DeMille

www.nelsondemille.net

„Oklahoma“ (by Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II),

Copyright © 1943 by Williamson Music

„A Wonderful Guy“

(by Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II),

Copyright © 1949 by Richard Rodgers

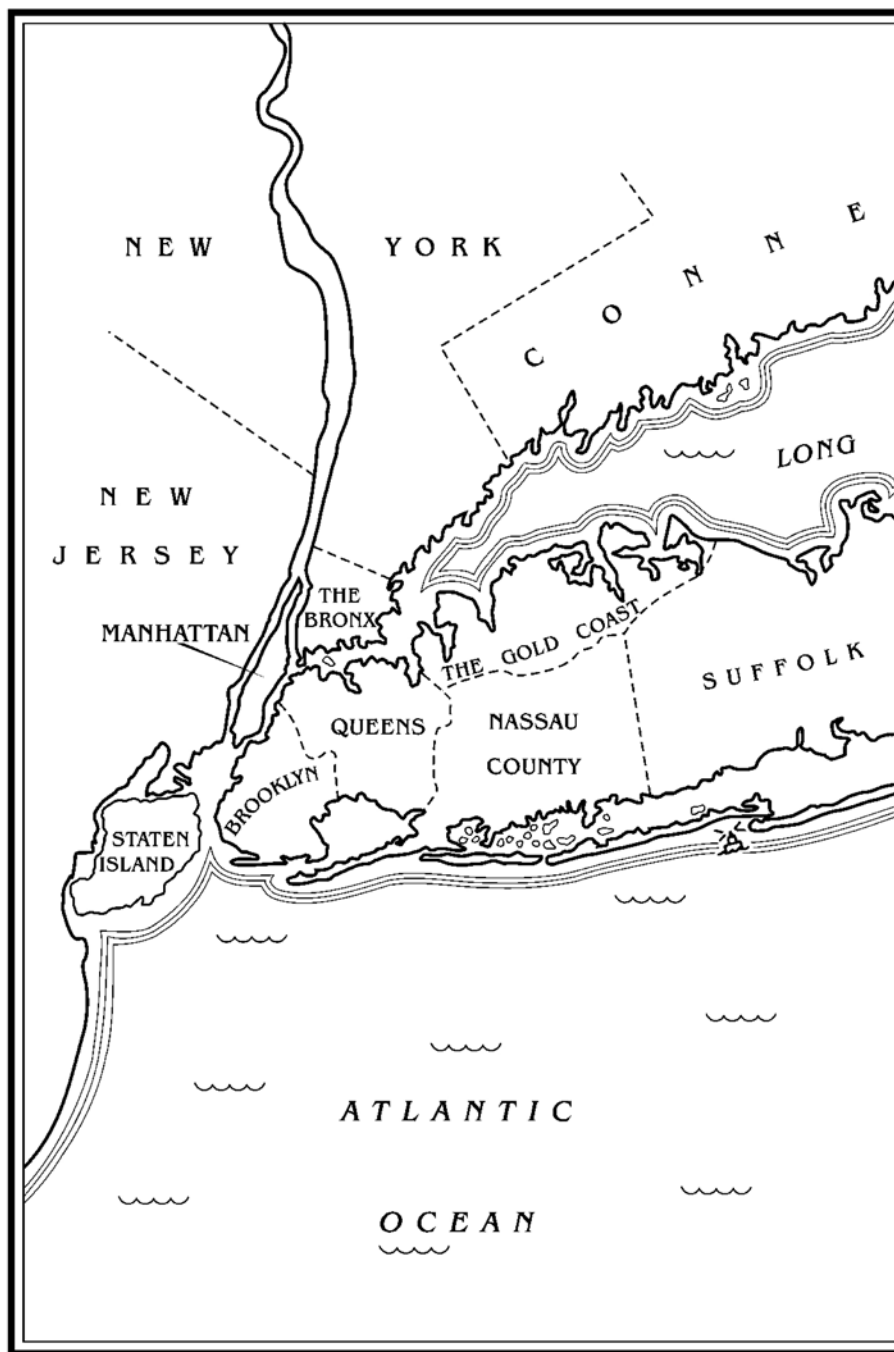
and Oscar Hammerstein II

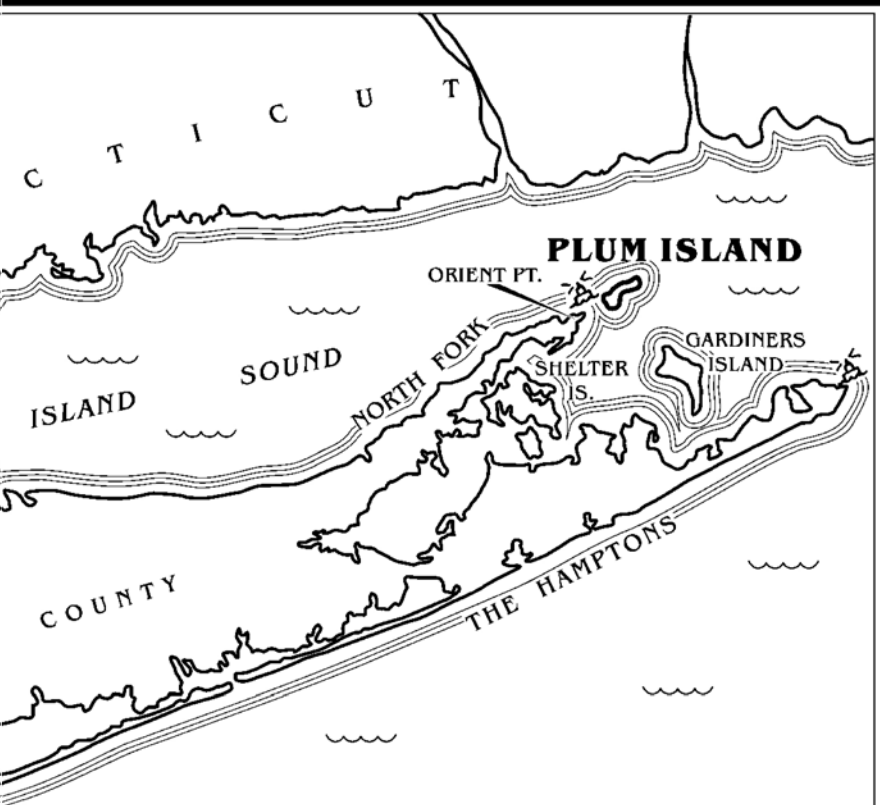
Translation © Pavel Kaas, 2013

ISBN 978-80-87497-62-3

ISBN 978-80-7473-075-7 (PDF)

Larrymu Kirshbaumovi, příteli, nakladateli a spoluhráči

PLUM ISLAND
LONG ISLAND
NEW YORK

Poděkování

Uvádím zde osoby, jimž jsem vděčen za to, že se se mnou podělily o své znalosti. Jakákoliv chyba nebo opomenutí vyskytnuvší se v knize je jen mojí chybou a mým opomenutím. Dovolil jsem si i určitou dávku autorské licence, snažil jsem se však držet se přesně informací a rad, které mi byly poskytnuty zde jmenovanými.

Především děkuji detektivu poručíkovi Johnu Kennedymu z policejního oddělení okresu Nassau, muži, který na tomto románu odvedl téměř stejný díl práce jako já. John Kennedy je zkušený policejní důstojník, vzdělaný právník, vynikající námořník, skvělý manžel své ženy Carol, velmi dobrý přítel rodiny DeMillových a nesmlouvavý literární kritik. Děkuji ti, Johne, děkuji ti mnohokrát za tvůj čas a odbornou pomoc.

Rád bych také poděkoval Danu Starerovi z oddělení spisovatelských rešerší NYC za jeho mravenčí práci.

Rád bych rovněž poděkoval Bobu a Lindě Scaliovým ze Southoldu za jejich pomoc při poznávání místních zvyků a tradic.

Můj dík patří i Martinu Boweovi a Lauře Flanaganové z knihovny Garden City Public Library za vynikající pomoc při zpracovávání rešerší.

Mnohokrát děkuji Howardu Polskinovi z CNN a Janet Alshouseové, Cindi Younkerové a Miku DelGiudiceovi z redakce News 12 Long Island za to, že mi poskytli videoreportáže z ostrova.

Děkuji ještě jednou Bobu Whitingovi z firmy Banfi Vintners za to, že se se mnou podělil o své znalosti i lásku k vínu.

Mé díky patří Dr. Alfonsu Torresovi, řediteli Centra pro výzkum chorob zvířat, za jeho trpělivost a čas, který mi vě-

noval, a rád bych jemu i jeho podřízeným tímto projevil úctu za jejich důležitou a náročnou práci.

Svůj dík a vděčnost chci vyjádřit i své asistentce Dianne Francisové za stovky hodin vyčerpávající a nepostradatelné práce.

Mnohokrát děkuji svému literárnímu agentu a příteli Nicku Ellisonovi i jeho spolupracovníkům Christině Harcarové a Faye Benderové. Žádný autor si nemůže přát lepší zastupování ani lepší kolegy.

„Tři mohou mít tajemství, pokud jsou dva z nich mrtví.“

Benjamin Franklin

Almanach nebohého Richarda (1735)

Kapitola 1

Dalekohledem jsem hleděl na krásnou, asi patnáct metrů dlouhou jachtu, která zakotvila pár set metrů od pobřeží. Na palubě lenořily dva páry ve věku kolem třiceti let. Na první pohled neměly na práci nic jiného než se opékat na slunci, popíjet jeden drink za druhým a vůbec se věnovat samým bohulibým činnostem. Ženy měly na sobě jen titěrné monokiny a jeden z mužů se postavil na příď, stáhl si plavky, stál tam dobrou minutu v předklonu a pak se vrhl do vod zátoky a plaval kolem lodi. Báječný kraj. Odložil jsem dalekohled a načal další Budweiser.

Léto se chýlilo ke konci, což se v těchhle končinách děje až v září někdy kolem rovnodennosti, nikoliv koncem srpna jako všude jinde. Víkend před Svátkem práce* byl za námi a začínalo indiánské léto.

A já, John Corey, takto policista na zdravotní dovolené, jsem seděl na verandě domu svého strýce v proutěném křesle a oddával se planému filozofování. Došel jsem k závěru, že pokud se zabýváte zejména tím, že neděláte nic, váš problém je obvykle v tom, že nevíte, jestli už jste hotovi.

Veranda byla staromódní stejně jako celý farmářský dům z devadesátých let předminulého století. Byl samá věžička, lomenice a štít, učiněná perníková chaloupka. Z místa, kde jsem seděl, jsem přes travnatý svah viděl na jih k zátoce Peconic Bay. Slunce se sklánělo k západu, což nebylo ve tři čtvrti na sedm večer nic podivné-

* V USA a Kanadě první pondělí v září, pozn. překl.

ho. Jsem městské dítě, ale venkovský život si mě naprosto získal, obloha plná hvězd a takové ty věci, před pár týdny jsem dokonce našel i Velký vůz.

Měl jsem na sobě obyčejné bílé tričko a džínové šortky, které mi sedly výborně, ovšem před tím, než jsem strašně zhubl. Bosé nohy jsem měl opřené o zábradlí, za nímž jsem viděl jachtu, o které jsem se již zmiňoval.

V tuhle denní dobu můžete naslouchat cvrčkům, cikádám a bůhvíčemu ještě, ale já nejsem žádný zvláštní fanoušek hlasů přírody. Měl jsem proto na stolku vedle sebe přenosný magnetofon, ze kterého rámusil hit The Big Chill, v levé ruce jsem držel plechovku Budweiseru, na klíně jsem hýčkal dalekohled a na podlaze na dosah pravé ruky ležel můj pracovní nástroj, blahé paměti, revolver Smith & Wesson ráže 38. Báječně se mi vešel do kabelky, s tou svou dvoupalcovou hlavní. To měl být vtíp.

Ve zhruba dvousekundové odmlce mezi nahrávkami When A Man Loves A Woman a Dancing In The Street jsem zaslechl, jak zaskřípala podlaha staré verandy. Protože jsem bydlel sám a nikoho jsem zrovna nečekal, zdvihl jsem pravačkou osmatřicítku a položil si ji do klína. Abyste si nemysleli, že jsem nějaký paranoik – ta zdravotní dovolená nebyla po příušnicích, ale po třech průstřelech. Dva měly na svědomí kulky ráže 9 milimetrů a jedna byla čtyřiačtyřicítka Magnum. Tedy ne že by na velikosti děr záleželo. Se střelnou ranou je to stejné jako s nemovitostí – záleží jen na umístění. Podle všeho se moje rány umístily správně, protože jsem byl v rekonvalescenci, ne v rozkladu.

Podíval jsem se vpravo, kde veranda zatáčela kolem západní stěny domu. Na rohu se objevil muž, který se zastavil asi pět metrů ode mne a pohledem pátral v dlouhých stínech, které sem vrhalo zapadající slunce. Jeden z těch dlouhých stínů, které mě kryly, vlastně vr-

hal on sám, a nezdálo se, že by mne upozoroval. Jenže jak měl slunce v zádech, neviděl jsem nic ani já, nerozpoznal jsem jeho tvář a nemohl ani vytušit jeho úmysly. Ozval jsem se tedy: „Jak vám mohu pomoci?“

Obrátil ke mně hlavu. „Nazdar, Johnne. Vůbec jsem vás neviděl.“

„Posadte se, šerife.“ Zasunul jsem revolver do pouzdra na opasku pod tričkem a ztlumil jsem rádio.

Sylvester Maxwell zvaný Max, muž zákona v místních končinách, se dokolébal až ke mně a opřel se zadnicí o zábradlí. Upřeně se na mne zadíval. Měl na sobě modré sportovní sako, bílou košili, bavlněné hnědé kalhoty a na bosých nohou námořnické sandály. Nedokázal jsem odhadnout, jestli je teď ve službě, nebo ne. Řekl jsem jen: „Támhle v lednici je ještě nějaké nealko pití.“

„Díky.“ Natáhl se za sebe a z hromádky ledu vytáhl plechovku Budweiseru. Pro Maxe bylo pivo vždycky nealko.

Usrkával pivo a hloubavě pozoroval jakýsi bod v prostoru asi půl metru před svým vlastním nosem. Otočil jsem se znovu k zátoce a zaposlouchal se do tónů Too Many Fish In The Sea od Marvelettes. Bylo pondělí, takže většina rekreatantů už byla naštěstí pryč, a jak už jsem řekl, bylo po Svátku práce, to znamená, že letní dovolené končí a člověk cítí, jak se vrací klid. Max tu byl vlastně doma, a protože ještě nepřešel k věci, musel jsem čekat. Nakonec se mě zeptal: „Vám to tu patří?“

„Mému strýci. Chce, abych to koupil.“

„Nekupujte nic. Já se řídím pravidlem, že cokoli, co popojíždí, plave nebo píchá, je lepší si jen pronajmout.“

„Díky za radu.“

„Počítáte s tím, že tu chvíli zůstanete?“

„Než se mi zacelí díry a přestane mi táhnout do krku spodem.“

Usmál se, ale pak jako by se znovu zahloubal. Max byl mohutný chlap asi v mých letech, tedy něco po čtyřicítce, s vlnitými světlými vlasy, růžovou pletí a modrýma očima. Ženské na něj letěly, což šerifu Maxwellovi, který byl svobodný a nebyl teplouš, nijak nevadilo.

Pak řekl: „Tak jak se cítíte?“

„Není to tak zlé.“

„Snesete menší duševní rozcvičku?“

Neodpověděl jsem. Maxe jsem znal už asi deset let, ale vzhledem k tomu, že jsem tu nežil, jsme se teď viděli po docela dlouhé době. Asi bych o sobě měl říci, že jsem newyorský detektiv z oddělení vražd a že jsem pracoval na severním Manhattanu, než mě sejmuli. To se stalo dvanáctého dubna. V New Yorku to do detektiva z morder-party nikdo nenasypal dobrých dvacet let, takže z toho byly palcové titulky v novinách. Naše tiskové oddělení se tomu nijak nebránilo, potřebujeme totiž nabrat nové lidi a já jsem byl podle nich ideální reklama – sympatický, pohledný a tak dál, takže celý případ jen trošičku přibarvili a zbytek práce vykonaly sdělovací prostředky. Ti dva parchanti, co to do mě napálili, byli ale pořád venku. Strávil jsem měsíc v nemocnici Columbia Presbyterian Hospital a pak pár týdnů ve svém newyorském bytě. Poté strýček Harry dostal nápad, že jeho letní byt je vhodné místo pro hrdinu. Proč ne? Přijel jsem sem na konci května, někdy kolem Dne obětí války.

„Toma a Judy Gordonovy jste asi znal,“ ozval se Max.

Podíval jsem se na něj. Naše pohledy se setkaly a já jsem pochopil. Zeptal jsem se jen: „Oba dva?“

Přikývl. „Oba.“ Po několika sekundách pietního mlčení řekl: „Rád bych, kdybyste se podíval na místo činu.“

„Proč?“

„A proč ne? Třeba kvůli mně. Ještě předtím než k tomu budu moci někoho poslat. Detektivů přes vraždy tu moc nemám.“

Ve skutečnosti policejní oddělení v Southoldu nemělo žádné detektivy na trestné činy vraždy, což málokdy vadilo, protože tady se tyhle věci stávaly jen opravdu zřídka. Když už k tomu došlo, převzalo věc okresní oddělení v Suffolku a Max si šel po svém. Max na tohle prostě nebyl.

Místní kraj, to znamená North Fork patřící k Long Islandu ve státě New York s městečkem Southold, byl podle tabulí u dálnice osídlen poprvé kolem roku 1640 nějakými lidmi z New Havenu v Connecticutu, kteří bůhvíproč prchali před královskou mocí. V kraji South Fork na Long Islandu pak leží Hamptons, hnízdo, kde si dávají dostaveníčko spisovatelé, výtvarníci, herci, lidi z nakladatelské branže a další podobné typy. Tady v North Forku žili hlavně farmáři, rybáři a tak podobně. A nejspíš taky aspoň jeden vrah.

Dům strýčka Harryho stojí ve vesničce Mattituck, která je asi sto padesát kilometrů od 102. západní ulice, kde po mně dva džentlmeni – na první pohled hispánského původu – vypálili čtrnáct nebo patnáct ran, z čehož byly na pohyblivý terč ve vzdálenosti necelých deseti metrů úspěšné tři zásahy. Nic moc výkon, ale nechci si hrát na kritika. A už vůbec si nehodlám stěžovat.

Takže abych to shrnul – městečko Southold zabírá převážnou část North Forku a patří pod něj osm osad a jedna vesnice jménem Greenport, a to všechno spadá pod pravomoc jednoho policejního oddělení. To má asi čtyřicet policistů, jimž velí šerif Sylvester Maxwell.

Max řekl: „Za podívání nic nedáte.“

„Jistěže ne. A co když mě pak předvolají ke svědecké výpovědi, když se mi to zrovna nebude hodit? Za tohle mě nikdo neplatí.“

„Abych se přiznal, volal jsem starostovi a dostal jsem povolení, abych vás oficiálně najal jako konzultanta. Sto babek na den.“

„Sakra. To vypadá jako kšeftík, na který bych si měl udělat čas.“

Max se usmál. „Jo, aspoň budete mít na účet za plyn a za telefon. Stejně nemáte do čeho píchnout.“

„Snažím se zacelit si díru v pravé plíci.“

„Nebude to žádná námaha.“

„Jak to víte?“

„Je to vaše šance, jak se stát zasloužilým občanem Southoldu.“

„Jsem občan New Yorku. Nečeká se snad ode mě, že budu sedět na dvou židlích.“

„Tak co, znal jste ty Gordonovy? Nebyli jste přátelé?“

„Dá se to tak říct.“

„Jo? Takže důvod máte. Pojdte, Johnne. Vstaňte a jdeme. Budu vaším dlužníkem. Vážně.“

Abych pravdu řekl, začínal jsem se nudit a Gordonovi byli bezvadní lidé... Vstal jsem a odložil pivo. „Pokud bych měl vystupovat oficiálně, muselo by to být vzhledem k mé zdravotní dovolené za dolar na týden.“

„Fajn. Ale litovat nebudete.“

„Ale to víte, že budu.“ Vypnul jsem rádio, ze kterého se právě linulo Jeremiah Was A Bullfrog, a zeptal jsem se Maxe: „Je tam hodně krve?“

„Trochu. Rány do hlavy.“

„Myslíte, že budu potřebovat sandály?“

„No..., trochu toho mozku a kostí se tam najde...“

„O.K.“ Vklouzl jsem do žabek a vyšli jsme z verandy na kruhovou příjezdovou cestu před domem. Nasedl jsem do Maxova služebního bílého Jeepu Cherokee bez policejního označení, ve kterém bez ustání vřeštěla policejní vysílačka.

Sjeli jsme po příjezdové cestě pokryté staletým nánosem skořápek z ústřic a škeblí, které tam strýček Harry a všichni jeho předchůdci sypali, aby se na cestě netvořila vrstva prachu a bláta. Farma strýčka Harryho

byla takzvaná pobřežní farma, neboť všechny pozemky sousedily se zátokou, ale většina výměry farmy byla již dávno prodána. Okolní krajina je tu zarostlá poměrně neužitečnými rostlinami, jako jsou forzytie, vrba Wimmerova a ptačí zob. Strýčkův dům je krémový, rámy zelené, stejně jako střecha. Všechno to tu vypadalo báječně a říkal jsem si, že ten dům možná opravdu koupím, pokud policejní doktoři rozhodnou, že jsem pro další práci vyřízený. Měl bych začít nacvičovat vykašlávání krve.

Pokud bych byl propuštěn ze služby, měl bych nárok na tříčtvrteční invalidní důchod, nezdaněný a s doživotní platností. To je podobné ternu, jako když se vám povede při prohlídce zámku zakopnout o koberec a rozbít si hlavu přímo před zraky vašeho pojišťováka.

„Posloucháte mě?“

„Cože?“

„Říkal jsem, že byli nalezeni v 17.45 sousedem...“

„Už jsem ve službě?“

„Jistě. Oba byli střeleni jednou ranou do hlavy a soused je našel ležet na podlaze na verandě...“

„Maxi, vždyť to všechno uvidím. Řekněte mi něco o tom sousedovi.“

„Jasně. Jmenuje se Edgar Murphy, je to starší chlap. Uslyšel kolem půl šesté připlouvat loď Gordonových, za čtvrt hodinky k nim přišel a našel je zavražděné. Žádný výstřel neslyšel.“

„Není už nahluchlý?“

„Ne. Ptal jsem se ho. Tvrdí, že on i jeho žena slyší dobře. Možná že měl vrah tlumič. Anebo Murphyovi slyší hůř, než si myslí.“

„Ale loď slyšeli. Časem si je Edgar jistý?“

„Naprosto. Volal nás v 17.51, takže je to přesné.“

„Jasně.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo 19.10. Maxe muselo napadnout, že mě přivolá, brzy potom, co